

ደራሲው

ትንሽ ተቆጥቼ፣ ብዕርሬን አንስቼ
ጫፉን አሻሻልሁት፣ ስለቱን አየሁት
እንደ ጦር ተመዝዞ፣ በጣቶች ተይዞ፣
የደራሲ ምርኩዝ፣ የዕድሜ ልክ ጉዞ፣
ቀለም አልነበረኝ፣ ፈለግሁኝ፣ ፈለግሁኝ!
ከጭንቅላቴ ውስጥ፣ ከአንገራዬ ጠቀስሁኝ...
ረቂቅ ፍልስፍና፣ ጥልቅ ምርምር፣
ወረቀት አልቀረኝ እንደ ሳር ክምር
ጻፍሁኝ! ጻፍሁኝ! ጻፍሁኝ! ምንም ሳላስቀር!

አንገራዬ ነጭጭባ፣ አይደምቅም ቀለሙ፣
አንብቦ የገባው የለም በዓለሙ...

ከዚያም ሌላ ዘዴ እያሰብኩ ሳሰላ፣
ተመራመርኩና አገኘሁኝ መላ፣
ጫካ ተደብቄ በቅጠል ከለላ፣
በውድቅት ሌሊት ማንም ሰው ሳያይ፣
ብዕራን አቅንቼ በደረቴ ላይ
ልቤንን ወጋሁት፣ ደሜን አጠጣሁት፣
ብዕራም ደም ጠብቶ ወጣ እንደ ግሰላ
ከዚያም ስለ ስሜት፣ ጻፈ ስለ ፍቅር
መንፈሳዊውና ስለ ስጋ ግብር

ጻፈ! ጻፈ! ጻፈ! አንድም ሳያስቀር...
ሰው ግን ደሙን ፈርቶ ይጠየፍ ነበር።

ይህ ዘዴም አልሠራም፣ ታዲያ ምን ይሻላል?
ስለ ሰዎች ችግር መጻፉ ይቀልላ?
ብዩ ሳሰላሰል፣ ሳወጣ፣ ሳወርድ
መታኝ ብዙ ፀሐይ፣ መታኝ ብዙ ብርድ፣
ዳግም ደረቴ ላይ ብዕራን ወግቼ
ከሐሞት ከረጢት ቀለም አጠጥቼ
እንዲያው የሰው ልጆች ኑሯቸው መራራ
ብዙ ፍዳ ሲያዩ ለቁራሽ እንጀራ
እያልኩ የዓለም ስቃይ ስቆጥር፣ መከራ...

እውነት አልፈለጉም ሰዎች ግን ፍጹም
የሚሰማኝ ጠፋ፣ አንድ እንኳን የለም!

ከዚያም ያ ደራሲ ልምከርህ አለና
ሰገራ ቤት ሄዶ እዳሪ ወጣና
ብዕሩን ጠቀስ አድርጎ ቢለቀልቀው
ሰው ሁሉ ወደደው፣ ሁሉ አደነቀው

ዓለሙን በሞላ አነቃነቀው...
ከዚያም ስማ ብሎ ምስጢር ሲያስረዳኝ
“ጥልቅ አትመራመር፣ ውስጥ አትግባ!” አለኝ
“የኑሮን መከራ፣ ጥላቻ፣ ፍቅር
ሐቁን አታፍረጥርጥ፣ በረቂቅ ምስጢር”

“የአንገት ላይ-ላዩን ይወደዋል ሰው
ቡልሺት! ብልሺት! አድርገህ እንዲሁ ተወው።”

ገ/አ. ጎርፉ።

